

Maandag, 27 februari 2017

Carla en ik hebben Sonny Saravanan leren kennen via zijn vrouw Shandra, onze guesthouse eigenaresse (zie foto) in Mamallapuram, India.

Sonny vertelde ons het navolgende: hij en John Degler zijn partners in het Tamilnadu Village Outreach programma, onderdeel van de Amerikaanse non-profit organisatie South Asian Village Empowerment Intl. Doel van dit programma is om de Untouchables en Dalits te helpen in hun strijd om het bestaan in een aantal dorpen in de omgeving van Mamallapuram. Hoewel in India het oude kastensysteem is opgeheven, leven de mensen van deze laagste kasten nog altijd apart in dorpen, vaak zonder persoonlijke documenten, zodat er geen verandering in hun situatie kan komen. Ook met het verkrijgen van deze belangrijke papieren helpen Sonny en John met hun organisatie. Maar ze doen nog véél meer!

En Sonny heeft ons uitgenodigd om vandaag met hem naar de dorpen te gaan. Deze uitnodiging hebben wij graag aangenomen.

We hebben, op aanraden van John, speelgoed gekocht in het dorp om te geven aan twee schooltjes van het geld dat Nel ons heeft meegegeven op onze reis.

Hier volgt het verslag van deze volle dag.

Om kwart voor acht in de ochtend vertrekken Carla en ik lopend uit ons guesthouse, met de grote tas vol speelgoed en als ontbijt zijn er wat koekjes. We hebben afgesproken op een hoek van de hoofdweg en kijken uit naar het witte busje van Sonny. Vél witte busjes, komen en gaan, maar niet die van Sonny. Die komt een half uurtje later en blijkt zelfs niet wit te zijn.... Dan zijn we op weg naar het eerste dorpje van de untouchables in Padjantiti. Het is nederzetting Jiwanak I en later zullen we ook naar II gaan. John heeft deze dorpen aan ons omschreven als de Amuur Community.

Sonny geeft ons een envelop en uitleg: we zijn uitgenodigd om zo'n drie uur met de Irula's van de Irula Tribal Caste families mee te gaan en te zien hoe ze ratten en slangen vangen. Dat is hun werk en een vriend van John had ons al verteld dat er mannen van de Irula-kaste zelfs zijn uitgenodigd om naar Californië te komen om daar de slangen te vangen, die slangen zijn daar een probleem. We vinden het lastig om te doen, maar slaan toch het aanbod af. Dat is echt niets voor ons.

We rijden naar het noordwesten en passeren een slagboom. We komen op een bizar brede 6-baans weg, volkomen leeg. Sonny legt uit dat we nu op Japans grondgebied zijn. Japan heeft een enorm stuk land gekocht, de weg aangelegd en fabrieken neergezet, waaronder een auto-onderdelenfabriek van Mitsubishi.

We stoppen voor een plek met een aantal takkenhutjes met zeilen eroverheen gespannen en zes kleine, kleurige stenen huisjes. We worden voorgesteld aan de bewoners. Ik zie allemaal hele lieve en zachtaardige gezichten.

Trots wil een man zijn huis laten zien (foto voor de deur) en stelt zijn vrouw aan ons voor.

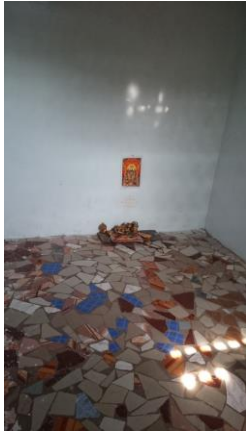
Zij is binnen bezig met een borduurwerk. Dit borduurwerk zal door de organisatie van John en Sonny worden gekocht, zodat het gezin een inkomen heeft.

De vrouw laat vol trots haar borduurwerk zien. Het *is* ook prachtig, vinden wij. Een soort Keltische knoop, helemaal symmetrisch. Toch gebruikt ze geen patroon of zo; ze tekent het stukje voor stukje met een krijtpotlood op een gespannen doekje en dan haakt ze met fijne draad en haaknaaldje over het lijntje. Het is ware kunst en gelukkig dat het ook als zodanig door John's organisatie wordt gewaardeerd en behandeld.

John Degler heeft ons de vorige dag al wat van dit prachtige handwerk laten zien.

De vloer van het huisje is bedekt met stukjes tegel, als mozaïek. Het ziet er schoon en gezellig uit. In de tweede kamer is een klein altaartje ingericht, hier zal het gezin de matjes 's avonds neerleggen om op te slapen.

We lopen verder het dorpje in, zeggen gedag en worden overal warm welkom geheten. Sonny blijft ons aanmoedigen om de hutjes in te gaan en foto's te nemen. Desondanks voel ik me daar wat beschaamd onder en blijf het ook aan de bewoners zelf vragen.

Er is een plek met veel geitjes, allemaal met een touw vastgezet. Sonny zegt dat dat de geiten van rijke mensen zijn, die een beetje betalen voor de oppas.

De vrouwen zien er over het algemeen goed verzorgd uit, met stralende ogen, waarachter de strijd voor het vinden en behouden van werkelijk eerste levensbehoeften niet kan verdwijnen. Eten, kleding en een dak. Zo prachtig dat John en Sonny zich het lot van deze mensen hebben aangetrokken en zoveel moeite doen het harde leven hier te verbeteren. Van juni tot en met september regent het hier en moeten ze zelfs deze plek verlaten omdat het overspoelt. De huisjes worden dan ook hoger gebouwd en het is een doel om de beide dorpen geheel op te hogen. Maar dat ligt nog in de toekomst. Hier bouwen ze één voor één de huisjes.

Ergens zijn mannen bezig om weer een hutje te bouwen. Soms kunnen de kinderen, zegt Sonny, niet bij hun ouders slapen vanwege gevaar voor slangen en schorpioenen.

Buiten op een matje, in de brandende zon, zit een meisje te borduren. Ze kan maar één hand gebruiken en toch maakt ze een prachtig patroon. Wat knap.

Midden in het dorp staat een knooppunt van de elektra. We zien hier en daar een aftakking naar een wat groter hutje, maar Sonny laat ons zien dat ze ook lampjes, werkend op zonne-energie hebben uitgedeeld. Die zien we aan sommige hutjes buiten hangen om te worden opgeladen.

We nemen afscheid en rijden even door, waarna we stoppen voor een iets kleinere nederzetting. Deze lijkt ook wel nòg lager te liggen.

Een vrouw begroet Carla en doet een welkomst ritueel met veel gebaar en tekst. Carla doet haar keurig na en ook ik krijg een begroeting. Ze pakt Carla stevig vast, terwijl ze huilt en van alles vertelt. Helaas weten we natuurlijk niet wat. Ze neemt ons mee naar haar huisje.

Verderop staan veel mensen bij elkaar rond, zo blijkt, een partijtje vis dat zojuist is gebracht.

Eén tent doet dienst als tempeltje.

Ook hier weer veel begroetingen, de aanmoediging van Sonny om in de hutten te kijken en foto's te maken.

We rijden weer terug en stoppen dan bij een klein schooltje.

De kinderen zitten op de grond, er zijn een paar schoolbanken. De lerares begroet ons en neemt ons mee naar binnen, waar we welkom toegezongen worden door zo'n 30 kinderen.

We pakken de helft van het meegenomen speelgoed uit en leggen dat op de tafel van de lerares. De kinderen worden verzocht er om heen te gaan staan voor een foto.

We wuiven weer goodby, want Sonny wil dóór. Naast een klein kerkje in een volgend dorp staat weer een schooltje, met hier twee klassen.

Deze kinderen hebben geen schoolbanken, zitten op de grond.

Alle kinderen worden in één klas ‘gedreven’ door een strenge juf met een stok.
Daar luisteren de kinderen wel naar.

Ook hier leggen we het speelgoed op tafel. Een jongetje wringt zich met behulp van zijn ellebogen naar voren en Carla grijpt hem in z'n nek en zet hem weer achteraan, onder goedkeurende blik van één van de juffen.

Terwijl Carla veel kinderhandjes schudt en alle namen van de kinderen uit haar hoofd gaat leren, laat Sonny mij een waterzuiveringsinstallatie zien, gedoneerd door de studenten van de Holy Names University, Oakland USA en natuurlijk Tamilnadu Village Outreach. Sonny is er trots op.

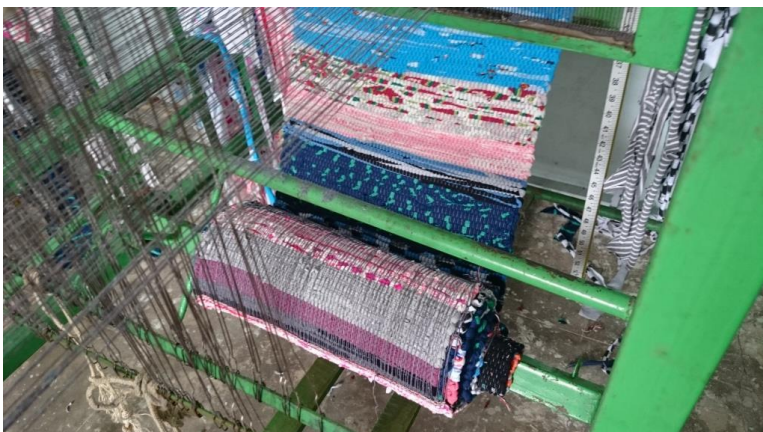
Nog meer handjes schudden en dan ook weer goodby.

Hup, weer achter in het busje en naar de gemeenschapsruimte, even verderop, waar we een tegelvloer voor zullen kopen.

Het gebouw heeft twee lokalen. Één daarvan wordt verhuurd aan gehandicapte wevers voor 100 rps per maand. Op de grond zit een vrouw die oude kleding en lappen in reepjes knipt met een grote botte schaar. Een klein, mank lopend en vriendelijk wat oudere man laat ons de vier weeftoestellen bewonderen. Twee ervan zijn in gebruik, de andere twee zijn niet in gebruik omdat er geen wol meer is voor de scheringdraden.

Hier worden vloermatten gemaakt van de stroken stof, een stapeltje gereed product staat gebundeld klaar. Voor 500 rps kunnen ze één grote klos wol kopen voor één weefgetouw. Dus... Carla en ik overleggen, nu dat kan Twinbears wel trekken.

Dan gaan we naar de gemeenschapsruimte. Er staan zes trapnaaimachines langs de kant. De vloer is van cementen tegels en er zitten inderdaad vreselijke gaten in, zodat het stoffig is. Hier komen 's middags de vrouwen naaien en 's avonds doet de ruimte dienst als

lokaal voor de huiswerkbegeleiding en bijscholing voor zo'n 40 kinderen. Nou, dat zal dan proppen zijn!

Twee vrouwen gaan ons een demonstratie geven van hoe de lap stof tot sari en shirt wordt gemaakt.

De vloer wordt opgemeten voor de aankoop van de tegels.

We gaan naar het ziekenhuis voor de untouchables.

Voor een klein gebouwtje met plaketten van de stichters, staan de twee verpleegster ons al op te wachten. De jongste stelt zich voor: "Florence" en in koor zeggen Carla en ik: "Nightingale".

We krijgen een rondleiding. Eén ruimte voor consultaties met alle boeken voor de bij te houden administratie en een kast met pillen. In de tweede ruimte staan twee ijzeren en groezelig uitziende bedden. Ik zou zeggen: blijf maar gezond!

Dan naar de tegelhandel. Hier kopen we voor de vloer van de gemeenschapsruimte 35 m² tegels, zodat de kinderen tenminste niet meer in het stof hoeven te zitten als ze hun huiswerk maken.

De tegels zullen dezelfde middag nog worden afgeleverd bij het gemeenschapsgebouwtje.

Terug naar ons guesthouse, goed idee.

We zijn bekaft. Sonny zet ons op een hoek van de hoofdweg af, nadat we afgesproken hebben om om half zes voor de winkel van de schriften elkaar weer te ontmoeten.

Terug in ons guesthouse, pakken we de breitas en het luisterboek, maar beide blijven onaangeroerd; we hebben teveel om over te praten samen.

Om kwart over vijf lopen we naar onze afspraak. Sonny wacht op ons bij een winkel voor school-benodigdheden. Daar kopen we 80 kleine en 50 grote schriften. We doen de stapels schriften in de auto van Sonny.

We rijden naar het eerste schooltje. Het is zes uur. De kinderen spelen buiten, het schoollokaaltje is nog dicht. De vriendelijk juf, in dienst bij de organisatie, maakt de deur open.

De kinderen stromen binnen en als we gaan uitdelen, blijven ze binnen druppelen. Het zijn er steeds meer.... De kleintjes krijgen een klein schriftje, de ouderen een grote. Ze zeggen allemaal keurig “thank you”. Ik voel me net Sinterklaas en ik dwing mezelf steeds werkelijk een kind aan te kijken en ze niet als één groep te zien. Stralende snoetjes, verlegen snoetjes, baldadige snoetjes.

Elk kind is even schitterend.

Wij kijken nog even rond in het klaslokaaltje. Ook hier weer trapnaaimachines en een Engels gedicht op het bord.

Sonny heeft duidelijk haast. Nee, àlle 35 scholen van het project kunnen we vanavond niet doen, maar toch....

Bij een volgend schooltje spelen de kinderen, tot ons grote plezier, ook buiten. Er staat een schommel en de pret is groot.

Ook dit schooltje is, nadat het gebouwd is met geld van de Tamilnadu Village Outreach (en een Nederlander Verbruggen), gegeven aan de gemeenschap.

Er wordt wel een oogje in het zeil gehouden betreffende gebruik en onderhoud.

Deze kinderen zijn duidelijk nog armer dan in de vorige school.

Sonny zegt welke kinderen een kleine en welke een groter schrift krijgen. Ons is dat niet duidelijk, want met lengte heeft het niets te maken en soms is de leeftijd niet in te schatten, zo merk ik. Fijn dat deze organisatie dus even uit onze handen is genomen.

Dan weer op weg naar het gemeenschapshuis. Daar is het nu heel druk. Veel grote jongens staan buiten, binnen loop ik tegen een muur van warmte en daar is het helemaal vol met kinderen.

De tegels, in gele dozen, zijn aangekomen.

Het eerste uur krijgen de kleintjes hun bijles, want de school van de overheid geeft de kinderen niet genoeg onderwijs, vandaar dat er hier wordt bijgespijkerd. In het laatste uur is er dan tijd voor de oudere kinderen.

We kunnen nu duidelijk zien dat een behoorlijke vloer hier echt geen luxe is.

Fijn dat we hier iets mogen betekenen en een plaquette met 'donated by Twinbears' hoeven we niet... Dit nemen wij in ons hart mee en dat is genoeg.

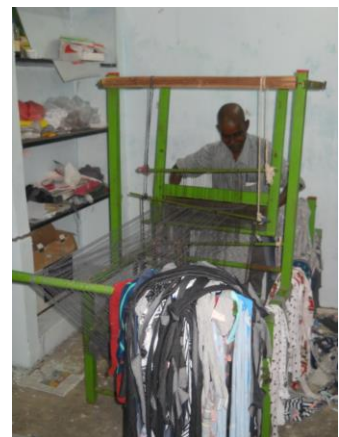
Dan komt de ietwat chaotische uitdeling. De onderwijzeres heeft alle namen van de kinderen in haar schrift staan en roept ze één voor één naar voren.

Ook hier weer allemaal handjes schudden; warme, kleverige, stevige, koele, breekbare en verlegen handjes. Wat mooi toch dat we dit, zomaar als cadeautje, mogen beleven en dan als herinnering mee mogen dragen.

We willen de schoolgang niet verder ophouden, zeggen gedag en gaan naar de wevers voor de volgende uitdeling; 2000 rps voor de scheringdraden. Een foto en klaar.

Daarna geeft de man het geld aan de vrouw, die ook aan het weven was. John had het al gezegd: het is een matriarchale gemeenschap. De ware macht ligt hier bij de vrouwen.

Tijd om te gaan. Ook de wevers gaan naar huis. We worden uitgezwaaid door veel kinderen en begeleiders.

Het was een bijzondere dag en we zijn Sonny en John dankbaar dat we van zo dichtbij hebben mogen zien en ervaren dat er mensen en organisaties zijn die zich inzetten voor het welbevinden van deze prachtige mensen.

Later hebben wij nog bericht gekregen van John met het verzoek om sponsor te worden van één van de kinderen. Het jaarlijkse bedrag van ongeveer \$200 US zal worden aangewend om een kind naar school te laten gaan. Daarbij hoort ook een uniform en de schoolbus. We hebben John geschreven dat hij op Twinbears kan rekenen in deze.

Graag verwijst ik dan ook naar: www.kanimar.com

Namens Twinbears,
Edith Ockeloen